

ЦИЈЕНА:

за Црну Гору на годину 10 перп., на по год.
5 перп.; ван земље 15 франака у злату.за Црну Гору БРОЈ 10 ПАРА
за СТРАНЕ ЗЕМЉЕ БРОЈ 20 ПАРАЛИСТ ИЗЛАЗИ
УТОРНИКОМ И ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:

„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)

ADRESSE:

„Vjesnik“ Cetinje (Monténégro)

РУКОПИСЕ ВАЉА СЛАТИ УРЕДНИШТВУ „ВЈЕСНИКА“,
А ПРЕТИЛАТУ И ОГЛАСЕ АДМИНИСТРАЦИЈИ
ОГЛАСИ СЕ НАПЛАЋУЈУ ПО ПОГОДБИ

Нова српска пobjеда

НИШ, 7. септембра. У великој десегодневной битци код Крупња Аустријанци су потпуно разбијени и потучени. Наша офанзива нагло се продужава у више праваца. Аустријске је војске било 120.000.

Њемачка тражи мир

ЛОНДОН, 7. септембра. (Вјест Рајтерове Агенције). Сматра се као озбиљан знак тешког положаја њемачке војске чињеница, да је на потраживање председника Сјеверо-америчких Држава Вилсона, њемачки канцелар Бетман Холвег већ расправљао са американским амбасадором у Берлину питање о миру, дајући амбасадору на знање, да се и даље држи приједлога о жељеном миру.

Два оружја за једну слободу

И прије ове величанствене војне против Аустрије био се против ње још један други бој који је по значењу своје увијек спомена вриједан и који ће имати врло великог удјела у састављању наше Нове Историје. Хрватски дио јужних Словена у Аустрији, робујући осам вјекова, није од своје расне чистоте и свјежине изгубио толико да би га послије ослобођења требало и национално и културно васпитати: Хрвати ће доћи у сусрет војсци Србије и Црне Горе са раширеним рукама, *ијани и луди од радости*. Ма да су морали да живе у једној најнекултурнијој држави на свијету, под покровитељством најбезчовјечијих владавина, вјечно гоњени, потишћавани, касапљени и морално и материјално, они су свеједно сачували оне исте националне особине које пред цијелим свијетом дишу ослобођени свијет Словена и толико карактеришу храбре и издржљиве Србе из Србије и Црне Горе. Хрвати из Далмације, Истрије и Бановине, као они из Славоније и Босне, имали су у животу своје под Аустријом и таквих ужасних дана, да разум човјечији тешко схвата како те браће наше није нестало, како су се та браћа могла да одрже? Но исто оно што је одржало у животу Црногорце и Србијанце мимо све грубе силе Турака, то је исто одржало и Хрвате и Србе мимо све грубе силе аустријске. А то је душа народа хрватског, она горда душа свих нас Југословена на коју је највише мислио онај безимени слијепач-пјесник, гениј народни, дајући души нашој живота и преко смрти у дубокој филозофији ових простих стихова:

И ако смо изгубили царство,
Душе наше губити немојмо.

Душа је сама остала чиста и не заражена код Хрвата — а све друго учињено од тијела бијаше отишло у тужни неповрат! Душа је давала живота народу хрватском и преко смрти тијела, и он је гајио високе снове ослобођења. И ако без војске, и ако без краља, без домовине и државе своје, он је живио и имао наду у бољи и човјечији живот на самим рушевинама. У пошљедњим деценијама нарочито, народ је хрватски дошао до највишег степена своје националне свијести и смисла за ослобођење од аустријског ропства и

за уједињење не само културно него и политичко са својом браћом Србима. Он је имао пророке своје који су га водили из дивљих пећина и показивали му пољане пуне сунца. Ти пророци хрватског народа леже сада у аустријским тамницама, неки су срећно избјегли, а неки су од њих и повјешани... Иво Војновић, д-р Анте Тресић, д-р Анте Трумбић, д-р Иван Љорковић, то нијесу имена преко којих се иде муком даље. А треба ли мимови још оне три хиљаде уапшеника који сачињавају цијелог животног здравља и интелиг југославенске? Оружје којим се је хрватски дио сјутрашње Југославије борио за своје одржање било је оружје његовог духа и душе. Без топова и без пушака кроз море полицијских жандармеријских и милитаристичких режими, он је остао свеједно здрав помоћу једине своје човјечанске мисли водиле и народно одбранбеног говора и писма. И ако је данас, кад се судбином народа и држава титра убојно тане, нешто чудно говорити о војнама књижевних и научног карактера, ипак ни данас не смијемо ниподаштавати вриједност штампе и пера. Велики пјесник Француске Револуције, Виктор Иго, који је своје народу и друштву као писац био од једнаке користи, као и каква несломива армада, упоређујући војника са пјесником и идеологом, изврсно опажа у *Постскрипту* *мога живота*:

„Кад војник изврши свој посао он вјешта пушку и сабљу у чавар. Није тако исто са мислицима и књижевницима. Идеје се не могу вјештати у чавар. Кад се филозоф, кад се пјесник одмара, његове мисли настављају даље да путају и да се боре, док не поруше све у суровим душама“. Живећи у другим приликама, Хрвати нијесу као Срби — Црногорци имали храбрих војника, но имали су одличних националних радника, неуморних проповједника Југославенске Идеје, васпитача, пјесника, журналиста и писаца првога реда, који су физички знали да трпе по тамницама за своје југославенске идеале и ни под притиском најгорих прогона од стране аустријске власти, нијесу престали да раде и да се боре за свој народ. *Све што је Хрват имао, бијаше му за одржање најусловнија Мисао Југославенска. Проповиједањем и писањем, књигом и новином, борио се је Хрват најочајније за своју слободу, јер њишку и топ је имао тек под силом да брани — Аустрију*. Ко имало праведан и увиђаван смије да подцијени то оружје и тај начин одбране код Хрвата? Нијесу ли уједињену Италију осим Гарибалдијевог ускочког мача, државне Емануелове војске и пријатељских чета Наполеона III. градили и саградили дипломат Кавур поред пророка Мацинија и сва легија либертинских пјесника, од великог Кардучија до малог Гофреда Мамелија? Да се она мала, али дична шака одличника и интелигената далматинских није свим средствима духа и душе своје, све од четрдесетих па до осамдесетих година, борила за језик и мала регионална права хрватска, не би ли тамо у Далмацији још увијек господовали Талијани, они тако звани *аутономиши*? Натко Нодио, Миховио Павлиновић и други одлични борци из хр-

ватског Препорода у Далмацији, нијесу ли то били браћа оним физичким борцима српског препорода у Србији и Црној Гори?

Не, не треба ниподаштавати Хрвате. Треба дати дубоког поштовања оружју којим су они војевали за своју слободу и треба да их Србијанци-Црногорци пригрле не само као истокрвну него и као једнокрвну своју браћу. Два су била оружја за једну исту слободу: перо и пушка. Два су била борца за једну исту Отаџбину: Хрват и Србијанац-Црногорац.

И данас, кад се Бесмртна Војска Ослободитељнице Србије и Црне Горе спрема на херојски поход својој прекодринској и преколовћенској браћи, данас јаче но икада прије треба нагласити ту расну једнокрвност и национално-културну једнакоправност Срба и Хрвата. Србијанци-Црногорци, који ће ускоро ући у Котор, Дубровник, Сплет и Шибеник, и даље, неће наћи гомили људи који мучке прелазе из једнога ропства у друго, него ће наћи душе које су их кроз сва страдања већ дуго и дуго дозивале у мраку и цијеливале у сновима. Па нека приме Хрвате храбри Србијанци-Црногорци као драга своја измучена чеда, и сутрашња Југославија нека буде заједничко топло огњиште. Храм љубави, просвете и слободе свих нас без разлике југословенског имена заједно! Доста је било распарчаног живота и бесприједног дијељења једних од других! Вријеме је дошло уједињења и ослобођења свих Југословена и повраћања дугова што смо их вјековима дуговали човјечанству!

Сутрашња Југославија не смије бити јучерашња Аустрија.

Сутрашња Југославија треба да буде компактна и хомогена и душом и тијелом.

На вратима далматинских и бановинских градова дочекаће Хрвати Србијанце-Црногорце као саплеменике, своје ослободитеље, и Србијанци-Црногорци нека приме Хрвате као саплеменике своје који васкрсавају.

На Цетињу, 7. септембра 1914.

Владимир Черина.

Овдашњи Царско-руски војни агент г. генерал Потапов добио је јуче из Петрограда ово саопштење:

Саксонска кавалериска дивизија, која тек што је била дошла из Француске, имала је жестоких губитака у Источној Пруској.

Становништво Љубљина и Холма најодушевљеније је поздравило побједоносне пукове, који су дошли са бојног поља испод Красника и Томашева.

Ми смо заплијенили 36 тешких хаубица, које су биле упућене из Бреславе ради напада на утврђења Ивангорода.

Под Сандомиром били су потпуно разбијени остаци једног њемачког корпуса.

ТЕЛЕГРАМИ

Цариград, 6. септ. Два турска чиновника на отоманским поштама, који су окривљени што су писма упућена из иностранства неким члановима владе, прикрили и саопштили Шериф-паши у Паризу, који их је послјије објавио у своје листу, осуђени су на смрт и јутрос објешени.

Ниш, 6. септембра. Честитка Њ. Кр. Вис. Насљедника Александра Њ. Цар. Величанству Рускоме Цару Николи поводом руских пobjеда гласи: „Њ. Ц. Величанству Рускоме Цару Николи II. Петроград. Шалјући В. Величанству своја најискренија честитања за сјајну пobjеду, коју је извојевао јуначка војска руска, молим Ваше Величанство да вјерује, да су жеље, које гајим за успјех свете Русије и наше праведне ствари, једновременно и жеље Српског Народа — Александар“.

Телеграм, којим је 15. ов. мј. Њ. Цар. Вел. Руски Цар Никола II. извјестио Њ. Кр. В. Престолонаследника Александра о његовом одликовању крстом Св. Ђорђа гласи: „Њ. Кр. Височанству Насљеднику Александру. На честитању хоћу да Вам изразим велико задовољство, које осјећам пратећи успјехе српске војске и да високо цијеним ваљаност трупа и личну храброст, коју је Ваше Височанство доказало. Мени је задовољство да Вас одликујем крстом витеза мога војничког ордена Св. Ђорђа. Николај“.

Телеграм Њ. Кр. Вис. Насљедника Александра, којим је захвалио Њ. Ц. Величан. Рускоме Цару на високом одликовању, гласи:

„Њ. Ц. Величан. Рускоме Цару Николају II., Петроград. Не могу довољно да изразим Вашем Величанству узбуђење и понос што припадам витезима Св. Ђорђа. Врло сам благодаран Вашем Величанству на томе новом знаку Ваших симпатија. Те симпатије, указане мени и моме народу, сигурно су јемство за нашу народну будућност. Молим Ваше Величанство да вјерује, да ће пажња коју Ваше Величанство указује српској војсци и ласкаве ријечи Вашег Величанства за њу, ганути до срца наше трупе — Александар“.

Ниш, 7. августа. Поводом гласова, који се проносе као да ће Србија и Аустро-Угарска засебно закључити уговор о миру, овлашћени смо да изјавимо да Србија неће засебно закључити уговор о миру и да се у томе питању неће одвајати од сила Тројнога Споразума.

Ваљево, 7. септем. Наше трупе код Вишеграда заузеле су Семец и успјешно даље напредују. Наши цијелови, који наступају од Бајине Баште, одбили су непријатељски напад на Црном Врху и успјешно продире у унутрашњост Босне. На фронту Љубовија-Зворник, у правцу Круња, продужују се ујорни бојеви. У свима досадашњим бојевима наше су трупе имале успјеха и наша је ситуација врло добра. На фронту Лозница-Рача наше су трупе енергично одбиле све нападе непријатељске и сиријечиле његове покушаје да приђе Дрину. Наша је хаубична артиљерија својом прецизном ватром уништила све непријатељске радове око подизања мостова. На фронту Арена Сави и Дунаву није било ничега важнијег, осим што је један монитор почео прекривати уводне тући биоградски град и савску обалу, али је нашој артиљеријом брзо отјеран.

Лондон, 7. септембра. Јављају из Остенде, да су принчеви Фридрих Вилем и Адалберт од Пруске и Принц Карло од Виртемберга умрли у бриселским болницама.

Петроград, 7. септембра. Брзина војних операција искључује сваку могућност да се тачно одреде губитци непријатеља, који узимају велике сразмјере. Пuteви су свуда претрпани артиљеријским возовима и животним намирницама, муницијом и оружјем, које је непријатељ напустио у своме наглом повлачењу. Руске трупе су на Висли задобиле материјал који је ту био прикупљен за грађење мостова. *Нијемци улажу очајне напоре да сипају аустројску војску од слома.* Активно учешће њемачких корпуса откривено је на неколико тачака фронта. Руске су трупе заплијениле 36 њемачких далекобојних топова, као и неколико десетина тешких њемачких топова. У седамнаестодневном боју у Галицији учествовало је аустројских 40 пјешачких и 11 коњичких дивизија, т. ј. милион војника и 2500 топова, дакле пет шестина цјелокупне активне војске ландвера и мађарског хонведа. Руси прелазе ријеку Сану, гонећи разбијену аустројску војску. Руси су заробили до сада 200 хиљада људи. Ратни је пљача толики, да још није могао бити пребројан. Сјајне побједе на цијелом француском фронту и наши успјеси у Аустро-Угарској изазивају опште одушевљење у Русији. Цар је одликовао орденом св. Ђорђа белгијског Краља.

Рим, 7. септембра. Талијанска радикална партија шаље Румунији свој братски поздрав, желећи да Италија и Румунија могу свагда радити у потпуном јединству за славу латинске цивилизације.

Лондон, 7. септембра. „Тајмс“ јавља, да командант енглеске флоте чини Енглеској Царевини неоцјењиву услугу, држећи далеко од морске пучине њемачку флоту. У једној великој поморској битци између енглеске и њемачке флоте ми би побиједили, али би цијена те побједе била тако велика, да би за неко вријеме престали да будемо највећа поморска сила.

Берлин 7. септембра. „Волфова Агенција“ јавља, да је берлински Берзански Лист дознао из Њујорка, да су преговори, које је започела Француска Влада са Моргановом Банком о зајму од 100 милиона долара пропали, јер је г. Бриан изјавио, да би закључење овога зајма било повреда неутралности Сједињених Америчких Држава.

Њујорк, 7. септембра. Лист „Трибина“ пише, да су њујоршки банкарџи у интервјуима једнодушно изјавили, да Њемачка неће моћи да оствари ни један дио свога зајма од 250 милиона долара код Сједињених Америчких Држава.

Ваљево, 7. септембра. Наше трупе од Вишеграда по заузећу Сјеница продужиле су 5. ов. мјесеца напредовање, и приближују се Рогатици. Наше трупе од Бајине Баште и даље стално продире у унутрашњост Босне. *На фронту Љубовија—Зворник—Лозница наше трупе, пошто су сломили непријатељев напад, предузеле су општу офанзиву. Пред снажним надирањем наших трупа непријатељ одступа на цијелом фронту. Нарочито су успјеси нашег лијевог и десног крила приморали непријатеља на хитно повлачење. Успјех наше војске, који се и даље енергично развија, тим је значајнији, што је непријатељ био ангажовао огромну снагу. На фронту Лозница—Рача непријатељ је наново покушавао пријећи Дрину, али су његови покушаји осујећени. Исто је тако заустављен и његов покушај да пријеђе Саву на фронту Митровица—Шабач. На фронту према Сави и према Дунаву није било ничега важнијег.*

Ваљево, 7. септембра. Приликом свог наглог повлачења из Вишегра-

да непријатељ је оставио све своје магацине недирнуте. Наше трупе заплијениле 20.000 килогр. брашна, 30.000 кутија конзерва, 30.000 кгр. соли, 2000 ђебади, мноштво старог одијела, 500 кревета, једну болницу за 100 рањеника са апотеком; поред тога заплијењено је 40 вагона, које је непријатељ оставио на станици.

Ваљево, 7. септембра. Енглески војни аташе потпуковник Пеџет рањен је 4. ов. мјес. лако у лист лјеве ноге, кад је посматрао бој на фронту код Лознице.

Ваљево, 7. септембра. Наше трупе, које наступају од Бајине Баште, утврдиле су, да су 3. септ. код села Сомаче Аустројанци испред свога стрелачког строја постављали жене и дјецу од српског живља.

Ниш, 7. септембра. Р. Рене Вивјани предсједник Мин. Савјета у Француској, у одговору на изјављена честитања, упутио је г. Николи Пашићу, предсједнику Министарског Савјета ову депешу: „У име Владе благодарим Вам на честитању и молим Вас да изволите пријети наше честитање на издржљивости и храбрости славних војника српских“.

Лондон, 7. септембра. „Тајмс“ доноси 2. ов. мјесеца у чланку о ратним догађајима између осталог и ово: „Улога, коју су у овоме великом рату играле Србија и Белгија, била је огромна, и обје ове мале државе биле су веома заслужне за своје Савезнике. Шта више чујемо о новој српској побједи на Јадру и у толико нам она више изгледа значајна. Ако Срби тачно рачунају када мисле да су привукли на себе потукли 340.000 Аустројанаца, убијајући 10.000 и ранивши 32.000, не рачунајући неколико хиљада заробљеника и много топова што су заплијенили, очевидно је да су извршили необичну услугу коју савезници неће заборавити када дође вријеме за разрачунавање омиру. Осим тога пријелаз њихових трупа у Београд, заузеће ове важне пароши, као и нападање непријатеља у Босни и Херцеговини заједно с Црногорцима у исто вријеме, када Савезничке Ескадре дјелују у Јадранском Мору, јесу факта непобитна, да Срби из обје Краљевине врше неоцјењиву услугу, коју Руси у будућности никад не би требали да забораве.“

Разумни глас из Бугарске

Софијска „Блгарија“ пише: „Види се да нас Аустро-Угарска сматра за велике простаци када нам шаље телеграме, као што су, да је цар допустио ландштурму да улази у рат и телеграм, у коме се тврди да је акција у Србији постигла потпуно циљ, да је Србија била примјерно кажњена. Позвали су ландштурм у бојну линију не с тога што им је крајња нужда у великоме зорту, него зато што је био храбар! То је боме велики ум! Али кад немају нужде, зашто га тјерају у бој, зар само да искаже своју храброст? Здрав разум бугарски у то не може вјеровати.“

Исто тако је опипљива лаж да је аустројска акција у Србији постигла свој циљ. На ту лаж Бугарин може само да се насмједе, да погледа са сажалењем и презрењем. Чак и наши очајни аустрофили признају потпуни пораз аустро-угарског оружаног похода у Србију, чак и они признају, да је Србија побиједила, а у Бечу безочно лажу и обмањују, како су они надбили Србе. Из свега се види да аустројски појмови о побједи одговарају нашим о поразу, јер тако је исто у Галицији и Пољској“.

Хвала вам на искренности, браћо Бугари!

Буна народа

Париски „Temps“, контролише посљедње догађаје до 25. прошлог мјесеца, назива овај гломазни европски рат „устанком свих народа, који хоће да остану слободни“ и вјерује, да ће њихова ствар тријумфовати фатално по Њемачку. „Temps“ даје нарочиту важност спорој али несаломивој армији Руса, који се од Ковна спустише на Кенигсберг — тој другој пруској пријестоници, гдје су прије стотину година Фридрих Вилхем III и Краљица Лујза дошли да траже склоништа пред инвазијом Француза. И као побједоносне царевој војске, признаје „Temps“, да су и храбри браниоци мале Белгије учинили неоцјењиве услуге Француској, јер су Русија и Белгија у темељима пољуљале њемачки ратни план, присиливши Њемачку да поклони своју највећу пажњу оријенталној Пруској и Белгији.

Напавши и без најмање обазривости неутралну Белгију Њемачка је — вели Temps — из дна открила своју душу и политику прусијанску. Она је пробудила свијест Европе и њену вољу да живи.

Отуда и побуна Енглеза против ње, отуда и цио свијет хладно посматра залазак њемачке грамзиве моћи и славе.

Свјетска револуција

А. Столипин, брат великог руског државника, који често пише у „Н. Времења“ своје „Замјетке“, ево што више о садашњем великом рату:

.....*Револуција а не рат* — у овоме је сав смисао догађаја, који се збивају *Буна угњетенога човјечанства против народа — тираниа*. Преко четрдесет година јевропски народи — ми највише — живјели су у ваздуху тога насиља, не схваћајући скоро, што нас тако дави и угњетава. Живјети, мислити, радити, и одмарати се под сјенком громадне, замањене над главом песнице, зар се то може издржати? А међутим, то је полувековна историја Европе. Ето, зашто се осјећа у овом рату тако сјетљиво и огромно напрезање и зашто овај рат пушта зраке нове историјске зоре. Није узалуд вођа Нијемаца изнад глава ослобођених Словена пружио своју моћну руку престарјелом азијатском целату. У овоме је велики смисао: целати морају бити савезници, а варварски првобитни идеал германства не мора у хришћанству тражити ослонаца. И нека тако буде: ако је суђено народима у служби просвјете да разбију и учине безопаснима слуге древнога тупога насиља, боље је да то одједном учине.

Када је наш Цар ступио на пријесто и у великодушном пориву хтио положити основе општег мира међу народима, груби сарказам Цара Вилхелма осујетио је ту велику и њежну замисао, пуну благослова и чара. Њемачки витез није хтио нити је могао свући ратну одору... Он није схватио, па је тим принуђавао друге да се оружају против непријатеља. *Али када они прибјегавају сили не ради саме силе, него ради побједе добра, та се сила снажи тако чистим изворима, да они неће изнемоћи нити пресахнути.* Цар Вилхелм није могао ни ово разумјети ни предвидјети; и сада он и његови народи, он и савезни му Ислам морају искусити негодовање не појединих народа и држава, него читавог човјечанства у најбољем смислу ове ријечи. *Благо нама, што смо доживјели ове свијетле дане, свете у истини ослободилачке борбе.*

Дневник

Мач и перо. Пресбиро из Ниша телеграфише јутрос, да су у најновијој битци између Аустројанаца и Срба код Крупња погинула браћа Владислав и Дарко Рибникари, оснивачи и уредници биоградске „Политике“. У овој исполниској борби за опстанак, за слободу и уједињење српски је народ напрегнуо све своје силе, уложио све своје снаге. Свијетли примјери пожртвовања дају се са катедара националних учитеља и просвјетитеља. из кругова српских бораца са пером у руци. Животни сокови пера, који су изливали народну мисао, помијешани су крвљу убојника. Мاستило се зацврстило крвљу. Перо и мач сјединише се у истој циљу и узвишеном задатку. На дјела пера ставише печат мача и положише главе за спас и слободу отаџбине.

Слава одличним представницима српскога пера браћи Рибникарима, који код Крупња погинуше да вјечно живе!

ОБЗНАНА

На основу ријешења Кр. Министарског Савјета од данас, аустројске новчанице примаће се на државним благајницама само до 15. септембра ове године, послје ког дана државне благајнице обавезно их неће примати, а у приватном саобраћају могу циркулисати према курсу, који им сам саобраћај одреди.

Скреће се пажња свима новчаним заводима и појединцима, који имају аустројских новчаница, да их замијене нашим боновима или другом монетом код најближе царинарнице најдаље до горњег дана. У случају да царинарнице не би моментално располагале са довољном количином новца за размјену, исте ће издавати подносиоцима аустројских новчаница признанице са потписом старјешине царинарнице под бројем и печатом, које ће им у најкраће вријеме замијенити новцем, чим им овај стигне од Гл. Држ. Благајне.

Цетиње, 25. августа 1914. год. Бр. 7909.

Министар Финансија и Грађевина,
Р. Поповић.

ОБЗНАНА

Законом од 25. јула тек. године, пуштени су у саобраћај стари бонови од 1 и 2 перпера пошто је на њима претходно отиснут црвеним мастилом датум истога закона.

Међутим, у приватном саобраћају почели су циркулисати стари бонови од 5 перпера, чија вриједност, разумије се, није легализована, а може се претпоставити, да ће се и још неповучени бонови од 10, 50 и 100 перпера појавити у промету на исти начин.

Да би се сузбиле несавјесне спекулације појединаца, овим се ставља до знања заинтересованима, да је законом призната вриједност само оних бонова од 1 и 2 перпера с горњим датумом и према томе, *бонови од 1 и 2 перпера без датума црвеним мастилом, као и сви стари бонови веће вриједности, немају законске заштите.*

Из канцеларије Министарства Финансија и Грађевина. Број 7919. 26. августа 1914. год. Цетиње.

ОБЗНАНА

Пошто се према поновном стјечају Министарства Просвјете и Црквенијех Послова од 19. јуна т. г. број 2624, који је излазио у неколико бројева службеног листа, нијесу још јавили на попуњење упражњених мјеста сви учитељи и заступници учитељски, то се овим обзнањују, да су то дужни учинити најдаље до 15. овог мјесеца, јер ће се у противном случају упражњена мјеста попуњити пријављеним већ кандидатима без обзира на непријављене.

Број 3363. Из канцеларије Кр. Министарства Просвјете и Црквенијех Послова од 2. септембра 1914. г. Цетиње.